

Stærke salmedigte om dommen, lyset og håbet

Iben Krogsdals nye salmedigte opbygger sjælen, mens de river og gør ondt. Selvom håbløsheden er til stede i de 70 salmedigte, lyser håbet alligevel igennem

bog

AF STEEN SKOVSGAARD

kultu@k.dk

På bogens sorte indbinding står med blod- eller infrarøde bogstaver: "Tre".

Nedenunder med lidt mindre typer: "Bekendelser".

På bagsiden står: "70 salmedigte på tre vers – synds-bekendelser fra mørket – trosbekendelser i lyset". Og så ikke mere, andet end naturligvis forfatterens navn: Iben Krogsdal, og forlaget Syng Nyt.

Umiddelbart får man ikke mere hjælp ved at åbne bogen. For her står blot på første side: "Salmedigtene i

denne bog er ikke tænkt som et forløb og læses bedst enkeltvis".

Og det gør man så, med lige dele spænding og nysgerrighed – og undren. For hvad er det for en bog? Hvorfor er der for eksempel tre og ikke flere vers? Hvorfor ordet: "salmedigte" og ikke "salmer" eller "digte". Hvad er "salmedigte" for et begreb? Er det en salme, som ikke skal eller kan synges? En slags forkyndende digt?

I så fald kan det undre, at den bliver udgivet på forlaget Syng Nyt. For hvordan synges nyt, når der ikke er noder? Dertil kommer, at hvert enkelt salmedigt gengives uden titel eller overskrift, så heller ikke her bliver man som læser taget ved hånden.

Iben Krogsdal: Tre. 145 sider. 228 kroner. Syng Nyt.

Til gengæld bliver man allerede ved det første salmedigt grebet i hjertet. Og det er måske det, som et salmedigt skal. Her hedder det:

"En nat vil jeg stå under månen/ så kommer den straf jeg fortjener/ planeternes kugler skal stråle/ af maredridtslys over plæner
Den nat skal du tænde din

himmel/ og fylde min verden med torden/ og ryste mit indre i dødsvalt/ og smadre min hellige orden

Den nat skal jeg opgibe håbet/ og kaste mit håndled på bordet/ og trygle dig skære det åbent/ og fylde det langsomt med ordet."

Det er dommedag, der tales om, og den skildres med nye, skarpe og voldsomme formuleringer:

"Gud, tag mig i voldsomme hænder/ jeg længes med glødende knogler/ mod øjne så store som stjerner/ mod dommens vulkaner der svovler."

Hvad der er på spil, kunne man læse i Dansk Kirketidende nummer syv, 2017, hvor Iben Krogsdal havde en klumme, som antyder temaet

for denne salmedigtsamling. Under overskriften "Hvor finder jeg en dømmende Gud?" skrev hun:

"Jeg tror, at mange i dag længes efter noget langt mere fundamentalt end den gratis frelse, som engang satte mennesket fri, og som i dag stadig så ivrigt bliver forkyndt. At vi i dag snarere længes – uden at have sprog for det – efter det, som kommer før frelsen – nemlig dom. Den dom, der overhovedet etablerer en relation til Gud. Den dom, som netop kan være ægte nåde i dag, fordi den tager den dømte alvorligt. Fordi den ser den dømte. Og fordi den dømte så ikke længere er sin egen dommer. Når alt kommer til alt, er det dommen, der får os til at

spørge: Hvor finder jeg en nådig Gud?"

De 70 salmedigte indeholder mange tanker og formuleringer, som man bliver grebet af. Selvom håbløsheden indimellem får lov at få det sidste ord, så er det alligevel lyset og håbet, som lyser igennem selv de stærkeste bekendelser:

"Kom og lys mig helt igennem/ kom og rør min sorte gæld/ til miraklet sker i stuen: Der blev lys alligevel."

Lyset og troen på lyset sejrer til sidst. Derfor kan det også hedde:

"På min gravsten engang skal der stå/ at jeg elskede livet trods alt/ at min himmel var endeløst blå/ og blev højere hver gang jeg faldt

På min gravsten engang skal der stå:/ Her skal grines og grædes og les/ her skal hjerterne bruse og slå/ her skal livet begynde. Vi ses."

Der er ord, man ikke forstår. Som når det hedder, "at mit badekar er dybt som Tele-nord". Hvad betyder det? Og fugle, der dejer, rimer ganske vist på kejser, men alligevel... Og hvorfor kan vi ikke få lov at høre lysets navn, nemlig Jesus Kristus?

Det skal ikke rokke ved, at det er originale salmedigte over et kontroversielt tema, hvor vi hører om "Guds infrarøde dom" og det onde, som "æder lidt af sjælen, mens vi har det rart". Som sådan river og bider og opbygger salmedigtene sjælen, mens de svier og gør ondt.

▲ Iben Krogsdals "Tre" er gribende læsning. – Privatfoto.